ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ —
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
—БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 127. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 9-го ЛИПНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 9, 1976 No. 127. VOL. LXXXIII

У ВІННІПЕҐУ ВШАНОВАНО МИТРОПОЛИТА МАКСИМА ГЕРМАНЮКА У 25-РІЧЧЯ ЄПИСКОПСЬКИХ СВЯЧЕНЬ

Вінніпеґ (Дмитро Микитюк). — В неділю 27 червня 1976 р. українське католицьке населення міста Вінніпеґу і околиць гідно і достойно відсвяткувало 25-річчя єпископських свячень Владики Германюка, Митрополита УКЦеркви в Канаді. Ювілейне торжество складалося з двох частин: Соборної Архиєрейської Служби Божої в катедрі свв. Володимира і Ольги і з ювілейного бенкету.

Митрополит
Максим Германюк

На цю урочистість і торжество прибули з Канади, ЗСА і навіть з Франції такі наші церковні достойники: Митрополит Ст. Коціско з Піттсбурґу, єпископ Ґабро з Чікаґо, єпископ Володимир Маланчук з Парижа, єпископ Ніль Саварин з Едмонтону, єпископ Андрій Роборецький зі Саскатуну, єпископ Єр. Химій з Ванкуверу і єпископ Дм. Ґрещук з Едмонтону, а з римо-католицьких: архиєпископ М. Боду зі Ст. Боніфас, архиєпископ К. Гелпін з Ріджайни і єпископ Де Лякі зі Саскачевану.

В неділю, 27 червня, при гарній соняшній погоді, вже від години 10-ої вранці почали прибувати вірні до катедрального храму свв. Володимира і Ольги. В годині 12-ій вирушив процесійний похід до катедри. На чолі походу з хоругвами крокувала катедральна молодь „Діти Марії", УКЮ, Пласт, СУМ, з прапорами делеґація Станиці I УД УНА, члени Станиці бувших Українських Вояків на чолі з головою Станиці Дм. Микитюком, а дальше Сестри, Духовенство і вкінці Владики з почесною сторожею, яку творили українські Лицарі Колюмба. У передніх лавках сиділи священики, Сестри і представники організацій.

При вступі до катедри, великий, мішаний хор парафії св. Отця Миколая, під диригентурою о. Б. Слободи, ЧСВВ, грімко відспівав: „Буди ім'я Господнє". Катедра, яка вміщає понад тисячу людей, була переповнена. Точно в годині 12-ій вполудне почалася Соборна Архиєрейська Служба Божа,в часі якої головним целебрантом був Митрополит-Ювілят Максим Германюк.

Співслужили: парох катедри о. д-р В. Кушнір, о. Й. Пуляк, о. Р. Добрянський, о. протоіґумен В. Підскальний, ЧСВВ, о. протоіґумен М. Гринчишин, ЧНІ і о. д-р А. Патакі, ректор семінарії з Піттсбурґу.

Проповідь в англійській мові виголосив Архиєпископ М. Боду. Він говорив про значення нашого обряду і підчеркнув при цьому заслуги Митрополита - Ювілята. Другу проповідь в українській мові сказав єпископ з Франції, Владика В. Маланчук, який говорив про ролю, завдання і відповідальність наших єпископів, а зокрема нашого Ювілята в теперішніх складних обставинах.

При кінці Служби Божої Митрополит-Ювілят Максим Германюк виголосив подяку, в якій між іншим заявив, що він завжди старався і буде (Продовження на стор. 3-ій).

Д-р Лука Луців завершує підготову до друку збірника „Література і життя"

Д-р Лука Луців (зліва) зі своїм дрогобицьким земляком та головою Комітету Дрогобичан інж. В. Осередчуком під час недавніх відвідин у „Свободі".

Джерзі Ситі. — Д-р Лука Луців, один з найвидатніших наших сучасних літературознавців, автор багатьох праць на літературні і літературознавчі теми, довголітній співредактор „Свободи" і тепер її літературний рецензент, завершує підготову нової своєї книги, цим разом збірника багатьох своїх статтей і рецензій на твори наших письменників, поетів і науковців, друкованих в таких газетах і журналах, як „Літературно - Науковий Вісник", „Вісник", „Краківські Вісті", „Неділя", „Свобода" та інші. Як відомо, за свої літературознавчі книги та рецензії зокрема за його книги про Івана Франка, Ольгу Кобилянську, Василя Стефаника та ін., д-р Лука Луців стягнув на себе найбільший гнів совєтських фальшівників літератури й історії.

Про свою нову книгу, яка матиме назву „Література і життя", про підготову та можливості публікації інформував д-р Лука Луців своїх редакційних колеґ у „Свободі", відвідавши недавно редакцію в товаристві інж. Володимира Осередчука, великого ентузіяста творчости д-ра Луки Луцева та голови Комітету Дрогобичан, яке спонзоруватиме видання цього нового твору свого видатного і заслуженого земляка - дрогобичанина, д-ра Луки Луцева. В-во „Свобода", яке опублікувало ряд попередніх монументальних літературних книг д-ра Луцева розглядає можливість публікації й нового його збірника. Дальші інформації про нову книгу д-ра Луки Луцева та заходи для її видання подані в повідомленні Комітету Дрогобичан на іншому місці в цьому числі „Свободи".

В АЛЬБЕРТІ СТВОРЕНО КАНАДСЬКИЙ ІНСТИТУТ УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ

Едмонтон, Альта. — Рада директорів Альбертського університету затвердила створення Канадського інституту українських студій, який служитиме як дослідчий центр для розроблення програм двомовного навчання в публічних школах та поширення українознавчих предметів на всіх рівнях навчання. Фінансовою базою Інституту, перчого в історії Канади, служитиме дотація від провінційного уряду Альберти у висоті 355,000 річно, згідно з повідомленням місцевого щоденника „Едмонтон Джорнал" з 19-го червня.

Інститут матиме свій осідок в Едмонтоні, але поширюватиме свою діяльність на цілу Канаду. Одним із завдань Інституту буде розроблення українознавчих програм для інших університетів Канади. Крім цього, Інститут, вивінуваний обширною бібліотекою, буде осередком дослідів в українознавчих дисциплінах та в предметах, які відносяться до студій українського поселення в Канаді. Інститут не уділятиме дипломів, але буде сприяти поширенню вже існуючих українознавчих курсів в різних факультетах Альбертського університету. Інститут видаватиме свій бюлетень і публікуватиме наукові праці.

В 1977-му році плянується скликати наукову конференцію для перевірки стану студій про українців в Канаді. Рівнож робляться заходи для започаткування літньої програми навчання для учителів українознавчих предметів в публічних школах. В самому Едмонтоні в двомовних англо-українських школах навчаються 154 учні в дошкільних садочках і 218 учнів в перших і других клясах. Як відомо, Альберта стала першою провінцією Канади, яка впровадила в життя програму англо - українського навчання в публічних школах. Одним із завдань Інституту буде сприяти поширенню цієї програми на цілу провінцію. З часом Інститут плянує уділяти стипендії заавансованим студентам українознавчих дисциплін для глибших дослідів в Україні — повідомляє „Едмонтон Джорнал".

Опубліковано історію Джерзі Сити зі згадкою про УНС, „Свободу" та Українську Будівлю

Джерзі Сити (Н.Н.). — У відкритій тут недавно першій частині „Парку Свободи", поблизу Української Будівлі УНСоюзу, відбулося святкове відзначення видання історії Джерзі Сити, автором якої є місцевий історик Дж. Овен Гранді. В цій історії міста, яке започаткували поселенці з Голландії, згаданий УНСоюз та „Свободу" в їхніх початках і теперішній їх стан та Українську Будівлю, як замітний будинок в дільниці Джерзі Сити, що її перебудовують.

В офіційній частині цього проголошення нового видання історії Джерзі Сити взяла участь 80-членна духова оркестра молоді з міста Твент з Голландії та голляндський консул Андріян Вердун. Оркестра відіграла американський та голляндський гимни і в'язанки голляндських пісень та американських популярних мелодій. Консул привітав представників міста і молодечу оркестру з Голландії, а автор історії Дж. Овен Гранді розповів про попередні видання історії міста та вкінці вручив перші примірники історії представникам Торговельної Палати міста і представникам установ, що допомогли фінансово у виданні цієї історії. Представник посадника міста Вілліям Меккі вручив ключ до міста консулеві Голляндії. Проводив святом президент Торговельної Палати Артур Нютон. УНСоюз репрезентували на цьому святі головний предсідник Йосип Лисогір, головний секретар Володимир Сохан і головна касирка Уляна Дячук. Головний організатор Степан Гавриш у тому часі був в організаційний поїздці.

Косиґін закликає країни КОМЕКОН до координації дії

Берлін Східня Німеччина. — Виступаючи на конференції прем'єр - міністрів країн так званого КОМЕКОНУ, економічного бльоку комуністичних країн, совєтський прем'єр Алєксєй Косиґін апелював до східньоевропейських країн дальше зміцнювати і об'єднувати економіку їхніх країн, щоб до 1980 р. досягти намічену продукцію. Ціллю Совєтського Союзу є довести до координації економіки країн Комекону і створити надрядне тіло, яке займалося б плянуванням на довшу мету. Раніше, 1960 р., така пропозиція зустрілася з опозицією Румунії, але про неї не згадував тепер Косиґін. В конференції взяло участь 14 країн, між ними 9, які належать до цієї спільноти від самого початку (Болгарія, Куба, Чехо - Словаччина, Східня Німеччина, Мадярщина, Монголія, Польща, Румунія, Совєтський Союз) і 5, які тільки частинно користають із економічної співпраці, як, наприклад, Юґославія, або ті, які мають тільки дорадчий голос, як Анґоля, В'єтнам, Ляос і Північна Корея.

УКРАЇНСЬКИЙ ЕТНІЧНИЙ ФЕСТИВАЛЬ В КЕНТАКІ

Репортаж Оксани Мостович

Серед „синіх трав" оцього, здавалося б, забутого стейту живе несповна десятка українських родин, що прибули сюди після Другої світової війни з хвилею нової іміґрації, поселюючись здебільша в місті Луівіл, а згодом розсіваючись і по інших місцевостях стейту. Після европейської одиссеї: таборів, недостатків та марева репатріяції, нова земля була прибіжищем миру та добра, але й пробним каменем життєздатности української людини. Батьки родин утверджувалися професійно та економічно на нових місцях праці, сім'ї побільшувалися, дітвора доростала під опікою дбайливих матерей та бабунь — в атмосфері любови та пошани до всього рідного, вивчаючи звичаї та минуле й сучасне свого народу. Пластування стало невід'ємним обов'язком; доводилося возити молоде покоління сотками миль на табори в гурт пластових ровесників. Всі оці роки були, помимо благ нового життя, далекі від ідиллій. Брак своєї церкви, туга за рідним світом, свіжі могили наших дорогих, мішані подружжя доростаючої молоді, все те роз'їдало іноді душу як іржа. Всетаки існування нашої громади не переривалося. Взаємна приязнь та любов до української культури зберегли наш гурт живим.

І ось наближався рік великого історичного ювілею Америки. Різні етнічні групи, як ось греки, німці, італійці, що мають власні церкви, клюби тощо, почали підготову до участи в міських чи стейтових фестивалях. Невже ж поминути нам цю вийняткову нагоду, щоб виявити себе як окремішня національна одиниця.

Наша невеличка громада однозгідно рішилася на оце сміливе діло і почала всією парою реалізувати свої задуми. Ось вже третій рік підряд святкують українці Кентакі, в серії етнічних тижнів, присвячених 200-літті Америки, свої національні дні, вітаючи маси зацікавлених глядачів надбаннями традицій нашого народу — піснею, танком, писанкою, вишивкою, стравою, але що найважливіше — правдою про Україну. Наші вірні союзники — мистецькі ансамблі Чікаґо, Ню Йорку та інших громад служать нам своєю доброю волею, та — часом — вмілостями. Без їхньої допомоги наш успіх був би неможливим.

Відкриття цьогорічних святкувань, що відбулися в місті Луівіллі, в днях 26 та 27 червня, мало в собі щось справді особливого й незабутнього. Хто є пп. Л. Л. Цепинські та які їхні заслуги в культивуванні та пропаґуванні українського танку, годі описати в розмірах цієї статті. Це буде завданням дослідників української культури в діяспорі. Хай одначе невеличкий приклад послужить за промовистий доказ, якою силою експресії володіє їхня танкова група. Це їм довелося відкривати наше цьогорічне свято прегарним салютом прапорів:

З двох протилежних сторін сцени вийшли молоді постаті в чудових історичних одягах України — козаць- (Продовження на стор. 3-ій).

КОРОЛЕВУ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ ВІТАЛИ У ВАШІНҐТОНІ З ВЕЛИКИМИ ПОЧЕСТЯМИ

Президент і пані Форд супроводять королеву Єлисавету II до Білого Дому.

Вашінґтон. — Королеву Великобританії Єлисавету II, яка прибула до столиці ЗСА із своїм чоловіком принцом Филипом, вітали у Вашінґтоні зі справжніми королівськими почестями — 21-им вистрілом з гармати, почесною сторожжю і іншими церемоніями, які належаться королям, президентам і головам держав. Під звуки фанфар валка авт з королівською парою під'їхала до Білого Дому, де королеву вітав президент Форд і пані Бетті Форд. Після відіграння британського і американського гимнів, короткі привітальні промови виголосили президент Форд і королева Єлисавета, наголошуючи в них приязні відносини між обидвома країнами, „поділеними одною мовою". В честь королеви Єлисавети і її почоту був влаштований великий репрезентативний бенкет в Білому Домі з участю членів уряду, сенаторів і конґресменів та запрошених біля 200 гостей з відповідною програмою і церемоніялом. Королева, яка приїхала на запрошення уряду ЗСА для відзначення 200-річчя Американської Незалежности, дякувала Президентові і американському народові за ці запросини кажучи жартома, що „ніхто тепер не може сказати, що події, які трапилися 4-го липня 1776 року погіршили відносини між нами". Вона відмітила при тому необхідність існування незалежности в сьогоднішньому модерному світі і висловила надію, що англо-американська приязнь триватиме довго для добра обидвох країн і цілого людства. Кореспонденти при тому відмічують, що королева Єлисавета II ще раз продемонструвала свою репрезентативну здібність у зустрічах з державними мужами і великою громадою, що вона доказала у Філядельфії і у Вашінґтоні в часі привітання і в часі відвідин меморіяльного пам'ятника Лінкольна. Відвідини королеви Єлисавети II в ЗСА викликали дуже позитивні враження і вони напевно поглиблять ще більшу приязну співпрацю між обома країнами.

Американські ендокринологи виступили в обороні д-ра М. Штерна

Вашінґтон. — Об'єднання Американських лікарів-Ендокринологів прийняло одноголосно резолюцію в обороні д-ра Михайла Штерна, якого совєтський суд у Винниці засудив в грудні 1975 р. на 8 років концтаборів із сторогим режимом. Об'єднання звернулося до совєтського уряду з проханням і рівночасно вимогою звільнити з в'язниці д-ра Михайла Штерна і дати йому можливість виїхати на Захід, де він зможе провести решту років свого життя з родиною. Об'єднання ендокриногогів стверджує при тому, що помимо того, що д-р М. Штерн тяжко хворіє, адміністрація концтабору держить його в нестерпних умовинах і заставляє виходити на тяжку роботу. В кінці заяви американських лікарів говориться, що дальша співпраця американських ендокринологів із совєтськими буде сильно підірвана, якщо совєтська влада й далі держатиме д-ра Михайла Штерна в ув'язненні. Як відомо, д-р Михайло Штерн, хоч сам жидівського походження, послуговується постійно українською мовою та виступив був в обороні цієї мови на суді. Син й інші члени родини д-ра Штерна перебувають від деякого часу на Заході.

Викрадено 15 ракет з американського складу в Німеччині

Вюрцбурґ, Німеччина. — Тижневик „Шлях Перемоги" надрукував у числі з 4 липня ц.р. за німецькою пресою інформацію, що невідомі злочинці викрали з американського військового складу у Вільдфлекені біля Вюрцбурґу 15 малих ракет, які мають велику розривну силу і їх переважно вживають військові частини у боях проти густо змасованих військових частин ворога. Ракети правдоподібно були викрадені в часі маневрів американського війська. Військове командування проголосило велику тривогу і розпочало розшуки за ракетами. У розшуках допомагає їм німецька поліція і Служба Безпеки. Компетентні чинники не виключають, що ракети викрали німецькі екстремісти, які належать до лівої організації Бадер-Майнгоф. Подібний випадок вже був трапився в 1967 р., коли то невідомі осібняки викрали були ракету німецького виробу і переслали літаком до Москви. Німецька преса, поміщуючи іронічні замітки про викрадення аж 15 ракет, ставить питання, чи часом викрадені американські ракети не будуть вжиті проти самих американців.

Андрій Малан – новий постійний організатор УНС в Ню Йорку

Джерзі Сити — З Організаційного Відділу УНС інформують, що довголітній предсідник 5 Відділу УНСоюзу, Братства св. Миколая в Асторії Андрій Малан з днем 1-го липня ц. р. перейняв обов'язки постійного організатора УНС на місто Ню Йорк.

Андрій Малан

Андрій Малан, батьки якого прибули з України, народився в Ню Йорку, де закінчив середню освіту і опісля міський Коледж з одержанням диплому інженера електроніки. Працював довший час у федеральному уряді як контролер радіостацій та як інспектор для летунських ліній. Належить до різних українських організацій, є членом УКЦеркви Чесного Хреста в Асторії, де належить до Католицьких Ветеранів та до ветеранів сьомого Реґіменту Національної Ґвардії міста Ню Йорку.

Андрій Малан і його дружина Анна, мають одну одружену доню Барбару Кузьму та четверо внуків. Андрій Малан любить подорожувати і свої вакації завжди використовує на відвідини інших країн та контенентів, завжди повертаючи на „Союзівку", яка за його словами є „найкращим місцем для відпочинку".

Як предсідник, заступник предсідника і конвенційний делеґат 5 Відділу в Асторії, Андрій Малан завжди був активним союзовцем та постійно приєднував нових членів, видатно причинившись до розбудови цілого УНСоюзу. За довгі роки урядування в Відділі він придбав десятки нових членів, отже організаційна праця для нього не є новою. Можна очікувати, що новий організатор Ню Йорку, п. Андрій Малан, допоможе Окрузі й Відділам виконати цьогорічну квоту.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗДОБУТКИ УНС В ЧЕРВНІ

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіло в червні 1976 р. 229 аплікацій нових членів, що їх прислали секретарі та організатори.

По 2 і більше аплікацій надіслали:

І. Одежинський (153) — 25, І. Петрунцьо (78) — 10, І. Гуцайлюк (147) — 8, Марія Макар (348) — 7, М. Ольшанський (51) — 6, Р. Татарський (94) — 6, А. Іванюк (106) — 5, І. Пригода (200) — 5, В. Квас (88) — 4, Т. Дуда (163) — 4, Т. Кубарич (217) — 4, В. Оріховський (353) — 4, Я. Бурій (402) — 4, Л. Вовк (444) — 4, по 3 аплікації прислали: Анна Гарас (47), М. Шеремета (70), П. Щерба (173), В. Палідвор (204), Олена Карачевська (221), Б. Дейчаківський (233), М. Кіґічак (240), М. Голінко (245), А. Копистянський (327), К. Мазепа (332), М. Семків (379), по 2 аплікації надіслали: М. Хоманчук (5), П. Головачук (42), М. Турко (63), М. Драпала (96), В. Кобіто (121), Ґльорія Пащин (125), М. Фединишин (155), І. Вельґан (167), А. Рудник (257), П. Аркотин (261), С. Іваницький (276), С. Кравець (277), Д. Чук (321), П. Дяків (427), І. Кніґницький (430), Б. Лавринів (456). По одній аплікації надіслало 68 секретарів — разом одержано в червні 229 аплікацій нових членів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issue combined) by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303. Application to change frequency to "Daily except Mondays and holidays" pending at Jersey City New Jersey.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31. 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Лекція історії

Коротке слово - привітання англійської королеви Єлисавети II, минулого вівтірка у Філядельфії з нагоди 200-річчя Американської Незалежности, було справді королівським словом в найкращому розумінні того слова. Єлисавета Друга, прямий нащадок короля Джорджа III, проти якого була звернена Американська Революція, двісті років пізніше визнала цю Революцію за „лекцію", яка навчила стародавній Альбіон великої мудрости: „у відповідному часі та у відповідний спосіб зректися того, що неможливо вдержати".

Англія обильно скористала з цієї лекції, завдяки якій вона — за словами королеви Єлисавети — перетворилася з колоніяльної імперії на добровільну спільноту вільних народів. І не тільки Англія, але й всі колишні її колонії, як і світ скористали з цієї американської лекції, скористало людство, яке власне з Американської Декляраціі Незалежности довідалося про „самозрозумілі істини, що всі люди створені рівними; що Творець обдарував їх певними невід'ємними правами, до яких належать Життя, Воля і здобування Щастя".

Знехтувала цю велику лекцію тоді і нехтує нею сьогодні ще єдина в світі колоніяльна імперія: тоді біла і сьогодні червона Московія. Як колись туполобі царі, так і тепер такі ж захланні і туполобі їх червоні наслідники не можуть збагнути, що — як це сказав у своєму проголошенні цьогорічного Тижня Поневолених Націй президент Форд — в Декляраціі Незалежности мова не про те, що всі американці, але всі люди створені рівними та що не тільки американці, але всі люди на цій нашій плянеті наділені Творцем тими самозрозумілими і невід'ємними правами, до яких належить життя, воля і здобування щастя. Перед лекцією Американської Революції, московські колоніяльні самодержці мали українську лекцію гетьмана Івана Мазепи, ще раніше мали лекцію Богдана Хмельницького, мали її і пізніше, зокрема під час Першої і Другої світових воєн, мають її і сьогодні в героїчних рухах опору поневолених ними народів. Але кожну з цих власних лекцій вони нехтували в минулому і нехтують ними сьогодні. Це тим гірше для всіх і для них самих. Раніше чи пізніше це буде черговою лекцією історії.

Очевидно, що немає надії, щоб їх нарозумила пригадка королевою Єлисаветою лекції Американської Революції для Великобританії. Але ця пригадка може і повинна бути новою заохотою та новою надією для всіх тих людей і народів, які — сказавши за Шевченком — ще й сьогодні очікують свого „Вашінгтона з його праведним законом", бо — знову ж сказавши за Шевченком — вони цілком певно „таки діждуться його колись!"

Еспанія на закруті

Недавня зміна на пості прем'єр - міністра в Еспанії звільнення з цього становища ортодоксального фалянгіста Карльоса Аріяса Наварро, вивела справу Еспанії знову на сторінки світової преси, і не тільки на Заході, але також в комуністичних країнах, у яких вже від давна очікують на розвиток подій, чи — як це там кажуть — на „цілковиту демократизацію Еспанії", що дало б нагоду тамошній комуністичній партії і скрайньо-лівим угрупуванням прийти до голосу, хоч би навіть шляхом примазування до демократичної системи західнього зразка, про що часто говорить Сантієго Каріллйо, ватажок еспанської комуністичної партії, який, під теперішню пору, перебуває на еміграції у Франції.

З інформації, надрукованої у почитному щоденникові „Ню Йорк Таймсі", виходить, що помимо доброї волі короля Хуана Карльоса I, який повільно, але поступово переводить політичні реформи згідно з його ранішою обіцянкою, і назначення ним на пост прем'єр - міністра молодшої, непов'язаної з диктаторською системою Франка, Адольфа Суареса Гонсалєса, — Еспанія таки опинилася на небезпечному роздоріжжі і тепер виключно від розумного потягнення нового кабінету залежатиме, чи в країні буде мир, чи до голосу прийде „вулиця", що її творять комуністи і їх прихильники. Правда, причиною цього небезпечного закруту є також впертість колишніх фалянгістів, які належать до т. зв. реформалістичного крила і які відкидають співпрацю з Суаресом тільки тому, що він, на їхню думку, є „знаряддям капіталістично - фінансових, ліберально - політичних і церковних кіл", що змагають до перебрання влади у свої руки. Очевидно, коли наступає політична засліпленість, тоді вже не діють переконуючі аргументи і заяви, які склав зараз після номінації новий прем'єр, кажучи, що він є прихильником демократичної зміни і політичної реформи, яка повинна позначатись „реалізмом нашого часу", що він належить до того покоління, яке не знало війни в Еспанії і жило в мирі; що бажає говорити мовою замирення; що готовий прислухатись до критичних голосів більшости що остаточною його ціллю є довести до такого стану, щоб більшість еспанців вільно могли висловлювати свою думку. Багато тепер залежатиме від самого короля Карльоса I, бо еспанці, загально беручи, є прихильниками парляментарної монархії, а сам король покищо користується визнаною популярністю серед народу і він у тому відношенні може довести до внутрішньої гармонійної політичної стабілізації, якщо у цьому ділі не поплутають йому комуністи і їхні вірні альянти скрайньо - ліві політичні угрупування. Заява політичного емігранта, відомого еспанського соціялістичного політика Віктора Салязара, який, як інформує преса, задумує повернутись внедовзі до Еспанії, що єдино - правильний морально й політично чистий спосіб демократичного змагання до влади це виборчі урни, може допомогти королеві і теперішньому прем'єрові щасливо перейти теперішній закрут та привернути політичну стабільність, так дуже потрібну теперішній Еспанії.

ПОСУХА У ФРАНЦІЇ

Париж. (Т. Дж.) — Уже понад сто років Франція не зазнала такої посухи, як цього року. У дощовитих околицях Парижу не було дощу практично від початку року. дефіцит опадів обраховують на 180 літрів на квадратний метер. У деяких околицях справа представляється ще гірше. Ось у департаменті Шарант, де продукують м. ін. славний на весь світ коньяк, і місцевість Коньяк знаходиться там же, заведено обмеження у вживанні води й один автомобіліст, що мив своє авто не зважаючи на заборону, був покараний на 200 дол. (розуміється, не „кеш", бо це не Америка...)

Ярина вже здорожіла неймовірно й розвивається спекуляція, при якій і овочі, не зважаючи на великий урожай, продаються дорого, так „за компанії". Дуже серйозно загрожений збір буряків, кукурудзи й навіть озимої пшениці. Весняні засіви великою мірою пропадуть. У деяких департаментах їх або косять, або віддають на пашу для худоби на пні. Фураж бо став на вагу золота й загрожує масове вбивання худоби, що на довший час відіб'ється на продукції м'яса.

У французькому експорті, сільсько - господаські продукти являють поважну позицію, якої ц. р. забракне. Коли взяти до уваги, що ріст цін зменшує компетитивність французьких виробів на міжнародних ринках, зокрема при конкуренції таких валют, як італійська ліра та британський фунт, то питання торговельного балянсу на кінець року стає у доволі чорних барвах.

А все ж на загал Франція „мається добре", як каже не лише уряд, але й загальна опінія. Опити з червня показують, що тривога пересічного француза зменшилася в порівнянні з місяцем травнем, бо відчутне зменшення безробіття, ріст довір'я до відносної стабільности франка, що виявляється в дуже конкретній формі: вклади до кас ощадности досягнули чергового рекорду. А все ж інфляція є основною турботою уряду.

У червні над Парижем було вийнятково ясне небо. Не можна того сказати про політичний горизонт.

У парляменті дискутувався закон про оподаткування додаткового заробітку з продажу дібр, що значно здорожіли за останні 15 років. Ідеться в першу чергу про оподаткування заробітку на спекуляції землею, будинками, золотом, акціями та мистецькими вартостями. Проти цього проєкту з принципу виступила ліва опозиція, бо вона обстоює взагалі оподаткування капіталу, якого то оподаткування у Франції властиво нема. Але виступили й ґолісти, вважаючи, що цей закон скривдить в першу чергу середню, а то й нижчу клясу, опору саме сьогоднішньої парляментарної більшости.

Щоб було ясніше, наведемо приклад.

Ось людина за свої ощадності купила хату на селі з кусником землі. Своєю працею вона привела до ладу город, відремонтувала хату. Таким чином цей об'єкт зріс у ціні, а коли брати до уваги загальну в світі інфляцію, то за 10 років ціна зросла кількакратно. У випадку продажу, чому платити податок від вложеної праці, яка причинилася до росту вартости?

З дуже багатьма змінами закон таки пройшов. Але при цьому виник конфлікт між ґолістами, заступленими в уряді в першу чергу прем'єром, та незалежними республіканцями, на яких спирається Президент, властивий керівник держави. Була мова про димісію прем'єра й зміни в уряді під тиском ґолістів.

Ґолісти поступилися і кризи уникнено. Але для цього треба було інтервенції Президента, який заявив, що минули часи, коли поодинокі партії переставляли міністрів. Сьогоднішня конституція на це не дозволяє, а вона ж — ґолістська. Не малу ролю в цьому відношенні зіграла італійська криза, якої нові вибори ніяк не розв'язали — ні в один бік, ні в другий. Така перспектива нікому не усміхається у Франції, навіть об'єднаній лівиці.

Посуха панує в природі, посуха й у політиці. Закон про оподаткування додаткових прибутків — це перша велика реформа Жіскара д'Естена, яка пробує збільшити соціяльну справедливість, торкаючись кишені. Доцьогочасні бо реформи були лише морального порядку: повноліття у 18 років, полегшення розводів, дозвіл на аборти, дозвіл критикувати Президента тощо. Ця перша засаднича реформа проходила на дуже сухому ґрунті, з великим спротивом в нутрі урядуючої більшости, при затяжних торгах і тому втратила можливе враження.

Лівиця так завзято поборювала цей законопроєкт тому, бо він міг би справді збільшити довір'я робітничої маси до системи ліберальної економіки. Дати доказ, що йти до справедливости й добробуту можна таки шляхом реформ в демократичних рамах, без марксистської революції. Це вибивало б ґрунт з-під ніг комуністичної пропаґанди. Схвалений „з ходу", під оплески, цей закон давав би доказ успішности пляну Жіскара д'Естена. Схвалений в обкроєному вигляді й з торгами, він губиться саме в галасі торгів.

На осінь Президент заповів дальші реформи (в множині). Ліві заповідають страйки, підносять і політичні проблеми. Соціялісти б'ються „за свободу", комуністи атакують уряд на міжнародному полі, в справах оборони тощо. Щоб показати себе найпершими „оборонцями робітничих мас", комуністи не завагались навіть домагатися ревізії тих точок домовлення з соціялістами, що торкаються участи Франції

(Закінчення на стор. 4-ій)

Леся Лисак

МОЯ ВЧИТЕЛЬКА

Я мала у житті вчительок, яким багато завдячую, та однієї вже ніхто ніколи не заступить. Це була моя Мати.

Коли я була ще зовсім маленька, Вона навчила мене молитися. Дякувати Господеві і Божій Матері за одержані ласки і просити їх святої помочі в усьому. Цю найпершу життєву мудрість моя Вчителька черпала із української народної духовости, у якій це звучало так ясно і просто: „Без Бога ані до порога". І вчила своє дитинча словами, але найбільше переконливою наукою: власним прикладом. Завжди сама гаряче молилася, закінчуючи: Боже, май у своїй опіці мою дитину, — А дитині казала: „Знай, що ми, кволі люди, є тільки порошинкою у Божих стіп, та Всемилостивий Господь керує долею і порошинок".

Коли навчила мене читати, дала мені в руки молитовник, кажучи: „У цих молитвах знайдеш і глибину серця, тих, що творили молитви, і велику красу. Наші Богослуження, напіви, обряди — це перлини нашої прецінної традиції. Це наша духова твердиня. У найважчих часах вони зберегли наш бездержавний народ від загибелі".

Моя вчителька передала мені свою любов до всього, що рідне. Рідною і найближчою була вся велика Україна, якої Воскресіння Вона бачила у 1918 році; рідним був кожний клаптик землі, де ми прийшли на світ; її родинний Розгадів серед пахучих поморянських лісів і мій маленький Вірлів серед зелених піль. Рідним було кожне село, де вчила людських дітей; рідною була кожна дорога і стежка, що вела до селянських хат; кожне містечко й місто, в якому перебувала. „Пам'ятай, — казала не раз, — у житті ти можеш побачити величаві й прекрасні країни, та наше коріння завжди буде тут, на нашій рідній землі. І пам'ятай, що щасливі ті, які мають те коріння".

Своїм прикладом моя вчителька навчила мене важко ребувала, „Пам'ятай — катино, що ніщо добре у житті не приходить легко. Людина вміє оцінити тільки те, що коштувало їй зусилля. Але теж ніколи не нарікай, що тобі надто важко. Знай, що є багато більше людей, які несуть важчий за тебе хрест. Немає абсолютного щастя на цьому світі. А якщо воно буває, не триває довго. Пам'ятай, що все у житті проминає — і добре, і зле".

Моя вчителька була ходячою добротою. Допомагала усім, кому могла, не чекаючи прохання про поміч, ані не вичікуючи особливої вдячности за неї. Коли хтось дарував їй добре слово, раділа, коли ні — вибачала. „Він цього не знає, не треба дивуватися", — всміхалася лагідно. Вміла вибачити усім і все: „Люди є тільки людьми", — казала. Не вибачала тільки народним і релігійним зрадникам. Про них казала: „За цю кривду тут чи там їх таки стріне Господня кара". Мала на думці земське життя й потойбічне, у яке глибоко вірила.

Вчила мене: „Не очікуй надто багато від людей, хоч в основному люди добрі. Знай, що кожний має свої власні турботи і недомагання, знай, що найсильніше стоїть той, хто стоїть на власних ногах. Навчися тієї великої штуки. Буде тобі легше жити. А справжніх приятелів пізнаєш тільки в біді. Не той приятель, хто бенкетує з тобою, коли тобі добре, тільки той, хто дасть тобі кусник хліба, коли ти голодна..."

Навчила моя Вчителька любити Божий світ у його найкращому виявi — природі. Казала. — Така краса не постала „випадково". З нічого не може ніщо постати! Це все створила Господня рука, яка кермує всесвітом. Коли хтось буде „науково" доказувати тобі, що світ і природа постали „самі із себе" — не вір. Людський ум надто слабкий, щоб міг це збагнути. Ти радій кожною квіткою, що зацвіте; кожним кущиком, що зазеленіє; кожною зіркою у ночі і кожним промінчиком сонця вдень! Це дасть тобі силу у важких буднях, бо ти — людина — є теж часткою природи. Коли людина пірве еґоїстичною, злющою, без зв'язки з природою, стане сердечною.

Навчила мене моя Вчителька й останньої життьової мудрости: — Коли ти зазнаєш у житті того, що люди звуть „успіхом" — надто не тріюмфуй. Так звана популярність, чи „людська слава" скоро проминають. Та коли тебе зустрічатимуть невдачі — надто не сумуй. Народна мудрість вчить, що „нема зла, щоб не вийшло на добре".

Вона мала на думці щоденні справи. І додавала у задумі: — Ніхто ніколи не знає, яким шляхом піде його доля...

Те, що я можу писати, завдячую моїй Вчительці. Моєму найкращому дорадникові, найбільш об'єктивному критикові моєї скромної праці. Тій, яка перша читала все, що мало піти до друку, радила, як виправити, улiпшити... Це була моя Муза тут на землі...

Нема вже моєї Вчительки. Коли на її свіжу могилу я принесла білі півонії, які розцвіли якраз у день, коли її хоронили, шепнула: — Матусю, я принесла Вам квіти, а Ви вже їх не бачите!" І тоді добра людина, що стояла поруч мене, сказала: „Ні, ваша Мати бачить і чує все, тільки вже з іншого світу, в якому немає ні болю, ні печалі, тільки життя безконечне". Це був голос живої людини, та мені видалося, що її устами промовила ще раз моя Вчителька, яка вірила, що душа не вмирає разом із кволим людським тілом...

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Іван Кедрин. ЖИТТЯ - ПОДІЇ - ЛЮДИ. Спомини і коментарі. Видавнича кооператива „Червона Калина", Ню Йорк, 1976, ст. 724. Обгортка — мистця Богдана Божемського.

Ця книжка ще перед своєю появою викликала зацікавлення тим, що в ній читачі сподівалися знайти багато спірного матеріялу, знаючи авторові статті про різні справи. Сам автор заплянував свою книжку так, що дав в ній не тільки „спомини", але й „коментарі", не тільки про „події", але й про „людей". Сам автор сподівається, що його книжку відкидатимуть ті, які не погоджуються з його оцінками „різних подій, явищ та осіб". Та автор тим не турбується, бо „не існує ідеального об'єктивізму у насвітлюванні подій і людей". Кедрин признається, що його „коментарі сповнені суб'єктивізму". Автор пише про свою історичну освіту, і він, як історик, повинен знати, що повищим признанням він підкопує довір'я до своїх оцінок подій і осіб, хоч і може збудити зацікавлення до того, як то Кедрин своїми очима дивиться на нашу історію в останньому п'ятидесятилітті, заявляючи одночасно, що йому можна не вірити, бо це тільки його особистий погляд. Він сподівається „прикрих завваг" на свою адресу. Ми зовсім не думаємо надокучати авторові, але ж він сам „свідомий хиб і недоліків своєї книжки", і ми хочемо звернути на них увагу в рамках цієї короткої нашої згадки.

Кедрин хоче „заощадити суворим критикам час" і признається, що в його книжці є „зайве повторювання тих самих подій і тих самих завваг". Це правда, ми мусіли звернути увагу на те, що автор пише про „віроломство" Польщі у відношенні до України і до українського народу на ст. 81, 99, 107, 137, 139, 144, 267, 268 271 і пізніше ми припинили нотувати сторінки бо це, здається, постійна і вічна справа. Автор пише про „білих круків" між поляками, які по-людськи дивилися на українську проблему, але й вони часто чорніли, як змінялася ситуація в нашу некористь. Автор передбачає і можливість „помилок фактичного характеру — щодо дат, назв, прізвищ", та про це пізніше.

Видавці хотіли, щоб книжка була „цікава", і такою вона є, бо в ній читач знаходить сотки прізвищ, про яких автор дуже часто дає свої коментарі, які, як він сам признається, — суб'єктивно оцінюють людей. Коли б хтось хотів написати повну рецензею про цю книжку, то мусів би писати цілу книжечку, бо в праці Кедрина багато спірного, чи як у нас кажуть, — контроверсійного.

У передмові Кедрин пише, що не мають вартости для історика такі спомини, в яких автор зосереджується „на подробицях свого життєпису та сантиментальному описі життя членів своєї родини". Алеж автор не бачить того, що його книжка має всі повищі прикмети.

Як журналіст, він займав становище в різних справах впродовж понад 50 років і не признається ані до однієї помилки, часто передруковує свої давні статті в своїй книжці на доказ того, що він непомильний. Та треба признати, що автор вірно оцінює Володимира Винниченка, називаючи його „мерзенності" в журналі „Нова Доба" у Відні та в „пасквільній" праці „Відродження нації". Кедрин вірно пише що „треба відрізняти Винниченка — великого письменника", від того Винниченка — політика, який „опоганив своє ім'я писанням на еміграції у Відні".

Ми писали вище, що автор проти того, щоб у споминах описувати життя своєї родини, але сам це зробив. Він хвалить свою сестру Мілену, авторку „невидимих стигматів", і твердить, що це „єдиний тривкий пам'ятник, що його поставлено досі Кардиналові", не знаючи того, що Ольга Вітошинська видала люксусову книжку „Подорожі Блаженнішого Кир Йосифа УП 1968-1970", Рим - Париж, ст. 143 плюс 105 сторін світлин. Кедрин оправдує Мілену в справі „Вступу" до книжки про Кардинала, а ми гадаємо, що видавці мали повне право викинути той „Вступ", який не подобався Кардиналові, і який своїм змістом протиставився духові цілої книжки. На думку автора Мілена „мала першорядні зв'язки з світськими і духовними колами Риму", але не згадує, як вона їх використовувала для нашої справи.

Хвалить автор і своїх братів Михайла і Антона, хоч добре знає, що їх особи контроверсійні, і знає, чому це так.

„Напевно всі духовники знають Кардинала, як людину надзвичайно тверду, деспотичну, інколи дуже різкого і безпардонного супроти нижчих духовників" — і налякалися та ще й лякаються його зверхництва над собою". Яка шкода, що автор не бачив книжки, що має 718 сторінок і називається „Світильник істини", яку видали колишні студенти Української Католицької Богословської Академії у Львові в 1973 р., і в якій на сторінках від 181-214 з пошаною й любов'ю пишеться про ректора й душу тієї Академії, — бо тоді Кедрин не писав би на сліпо „напевно всі духовники..." Не писав би повищих слів, як би знав, що існує товариство священиків ім. св. Андрея, які зовсім не „лякаються" Патріярха Йосифа, тільки його по - синівському шанують і без жадного примусу слухають.

Зі спірних важливіших справ згадаємо ще те, як Кедрин написав про „Свободу" та її головного редактора Антона Драгана. Читачі „Свободи" пригадують собі, що в цьому часописі була новинка зі світлиною Кедрина про появу книжки, і крім цього на другій сторінці була ще й редакційна стаття під заголовком „Вартісна книжка". Одна поважна особа, яка вже знала, що написав Кедрин про Драгана, прочитавши „Свободу", сказала: — В цьому випадку редактор Драган по - джентлменськи поступив зі своїм критиком...

(Продовження на стор. 3-ій)

ВИСТАВКА УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ В МІННЕСОТІ

Під спільним патронатом Міннесотського Музею Мистецтва і Українського Комітету 200-річчя ЗСА в Сейнт Полі десять тижнів була відкрита виставка Української Культурної Спадщини. Тут показано велике багатство української культури — різьбу, вишивки, кераміку, писанки, традиційне печиво, образотворче мистецтво, графіку і скульптуру, в тому таких визначних мистців, як Олександер Архіпенко і Леонід Молодожанин. Кожної суботи відбувалися в авдиторії музею різні українські імпрези: демонстрування вишивання, декорування писанок, висвітлювання фільмів під керівництвом нашого кіноматографа Славка Новицького, та виступи з концертами наших мистецьких груп — танцювальних, „Заграви" і „Черемошу", Капелі Бандуристів ОДУМУ та хору „Дніпро".

Останні дві суботи пройшли під знаком закінчення цього вдалого виступу українців Міннесоти в програмі святкувань 200-річчя і 100-річчя.

В суботу 12-го червня відбувся концерт співачки Оксани Бринь. Цей день звеличав своєю присутністю директор для справ культури в провінційному уряді Манітоби Сецил Семчишин. Тому, що вже від багатьох років міста Сейнт Пол і Вінніпег мають тісні культурні зв'язки, присутність п. Семчишина надала українській імпрезі характер добросусідської американсько-канадської співпраці. Тому, що губернатор стейту Вендел Андерсон, котрий є також головою комісії для виготовлення плятформи для конвенції демократичної партії, перебував у Вашінгтоні, його заступав член стейтової леґіслятури і кандидат на конгресмена Брус Венто. Посадника Сейнт Полу репрезентувала членкиня управи міста Розалі Бутлер.

Програму відкрив Йорк Ленгтон, член ради директорів музею і активний діяч в організації Об'єднаних Націй. В виступі він виявив добре знання українських проблем і при тому заявив, що 50-ти мільйоновому українському народові вже давно належиться державна самостійність. Він також висказав признання українцям Міннесоти за їхню широку участь в ювілейних святкуваннях Америки і тоді представив голову місцевого комітету 200-річчя ЗСА д-ра Михайла Козака, котрий привітав гостей, а після цього представив співачку Оксану Бринь.

Виступ Оксани Бринь, як можна було вже заздалегідь передбачати, стояв на високому мистецькому рівні. При фортепіяновому акомпаньяменті Річарда Зґодави вона, з питомою їй красою, виконала багатий репертуар народних пісень і творів українських і чужих композиторів. Кожну її пісню присутні нагороджували довготривалими оплесками.

В дальшому ході програми д-р Козак попросив до слова екзекутивного директора Комісії 200-річчя Американської революції в Ремзі Кавті, Джорджію ДеКостер. Вона привітала і представила п. Семчишина, як офіційного представника уряду сусідньої Манітоби, а після цього запросила до слова представників, губернатора Венто і посадника п-і Бутлер. Обидвоє вони сердечно вітали п. Семчишина, наголошуючи його українське походження, і дякували йому за приїзд на ці святкування Америки і її громадян українського роду. Пані Бутлер передала п. Семчишину дарунок посадника — образ панорами Сейнт Полу, та відчитала листа, в котрому він похвально висловлюється про українців Міннесоти і їхній вклад у святкування 200-річчя ЗСА.

У відповідь на теплі слова цих представників п. Семчишин передав привіт від прем'єра Манітоби Шраєра і посадника Вінніпеґу Дзюби та вказав на довготривалі добросусідські відносини між Америкою і Канадою, а зокрема між Міннесотою і Манітобою, де по обидвох боках кордонів живе багато громадян, котрих єднає спільна українська культурна спадщина.

В заключному слові д-р М. Козак подякував п. Семчишину, представникам губернатора, посадника і Комісії 200-річчя та співачці Оксані Бринь. Після цього відбулося прийняття для гостей.

У суботу 19-го червня відбулася доповідь Орисі Трач з Вінніпеґу на тему „Українське Народне Мистецтво" та офіційне закриття виставки Української Культурної Спадщини. Програму відкрила представниця адміністрації музею Патріція Гайкенен. Нав'язуючи до факту, що це остання українська імпреза в програмі святкувань 200-річчя і 100-річчя, вона вказала, що всі ті, що мали змогу працювати з українцями висловлюють надію, що закриття виставки це не кінець, а тільки початок довготривалого знайомства і щирої співпраці для добра спільноти і її культури.

Доповідь Орисі Трач була надзвичайно цікава і інформативна. Добре зібраним багатим матеріялом, доповненим прозірками і гарною дикцією англійської мови, доповідачка зуміла майже півтори. години втримати повну увагу слухачів і при тому показати їм велику красу і багатство народного мистецтва українського народу.

Д-р М. Козак подякував доповідачці і вказав, що це було влучно, що саме такою цікавою лекцією закривається виставка української культурної спадщини. Він також висловив вдячність Управі музею за дану українцям змогу показати багатство української культури ширшому американському загалові, а при тому висловив надію, що започаткована культурна співпраця з українською громадою Мінесоти продовжуватиметься.

Наприкінці д-р М. Козак відчитав слово заступника губернатора стейту д-ра Руді Перпіча, присвячене українцям Міннесоти з нагоди 100-річчя поселення, котре він виголосив перед кількома днями на радіовій програмі. Д-р Перпіч підкреслив, що українці вже сто років є частиною американського суспільства і за той час зробили великий вклад у фізичний і духовий ріст Міннесоти і американської нації. Він сказав, що розуміння давання і вкладу, як це виявляється в українців, представляє правдиву духовість 76-их років, і ця духовість є основною рисою українського життя.

Н. Н.

УКРАЇНСЬКИЙ ЕТНІЧНИЙ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

кий, гуцульський, пластовий, тощо — та Америки — індіянський, піонерський, моряцький та інші, з прапорами обидвох країн і під звуки могутнього маршу крокували, сплітаючи ритмічні взори чогось буйного й величнього. Звуки національних гимнів Америки та України з відповідно піднесеними прапорами, що завершували оце емоційно так сильно наснажене відкриття, зірвало на ноги всіх глядачів. В багатьох були сльози на очах. Проте, на східцях майдану сиділо двоє молодих людей, цинічно посміхаючись та висловлюючи недвозначні завваги, що вказували на цілковиту відсутність пошани до національного прапора своєї власної країни. Сиділи й визиваючо гуторили на тлі зачарованої авдиторії. Ніхто на них чи їм не звертав уваги. Перша отямилася дівчина; пригладила розкудовчене волосся, з лиця десь дівся сарказм і в половині американського гимну знялася на ноги. Хлопець сидів і вдивлявся баламутними очима у безвість. Прогримів американський гимн і почався наш. Ніссся над дахами чужого гарячого міста. (Пісне землі нашої, танку нашого народу! У вас мабуть жар-птиця, а може чар-зілля, сила, що пробивається, прорізується крізь камінь нігілізму, туман маріхуани, і наповнює оту безпросвітню безодню страченої молодої людини якимсь дивним еліксіром пізнання!) хлопець встав. Сонце жарило несамовито, але оцих двоє молодих людей стояли мовчки до кінця довгої програми, задивлені в щось, що може вперше відкрилося їхній душі.

Д-р Леонід Мостович вітав присутніх коротким словом, поєднуючи думку подвійних святкувань: 200-ліття Америки та 100-ліття українського поселення, з ідеєю волі — як основи людського життя та щастя.

„Прометей", хор церкви свв. Володимира й Ольги з Чікаго під диригентурою о. А. Кротця, та „Незабудьки", вокальне тріо пань М. Костелини, О. Савин та В. Сурівки, під керівництвом Марії Плешкевич та при фортепіяновому супроводі молоденької Наді Савин, проспівали низку пісень. Свіжі, гарні голоси переливалися красками веселки і голосили американцям правду про наш талановитий нарід. Ці ж самі групи співали в неділю в місцевій Успенській катедрі св. Літургію. Битком заповнена церква з увагою слухала Богослужби нашого обряду та проповіді невтомного о. Бутринського, пароха української католицької церкви свв. Володимира й Ольги в Чікаго, що дав цінний образ українського обряду та страдницької долі нашої Церкви. Місцевий католицький єпископ та священство, зокрема о. Бирк, великий приятель українців, що вивчає нашу мову та обряд, брали активну участь у Богослужбі. Численні миряни виходячи з храму, вітали наших отців та хористів спонтанними оплесками — як вияв їхнього захоплення нашим обрядом та церковним співом. Вони напевно понесли пережиті враження в широкі круги своїх знайомих.

Струнний ансамбль ОДУМ-у з Чікаго під керівництвом В. Войтихова, це група молодих любителів української народної пісні. Їхня інтерпретація, повна життя та ритму, звучала свіжо й бадьоро, знаходячи щирий відгук серед молодої авдиторії.

Великою гордістю для нашої громади став виступ оркестри українських лікарів Чікаго, мабуть одинокої того роду музичної групи в цілій Америці, яка, помимо своїх професійних обов'язків, не відмовила нашому проханні і прибула до Луівіллу на власний кошт, щоб своєю участю допомогти нам. Їхній репертуар багатий і виконання наскрізь фахове. Соліст д-р Рудавський володіє захоплюючим голосом, але й в д-ра Трухлого Богом — даний чудовий бас. Між ними теж д-р Хрептовський, голова Українського Лікарського Товариства Північної Америки, д-р Касараба, Шандра, Коленський та маестро Цепинський. Треба з подивом та признанням відзначити заслуги цієї оригінальної мистецької одиниці в українському світі на еміграції. Їх виступ у нас був великою атракцією для всіх слухачів, а зокрема для місцевого американського медичного світу.

Поодинокі вокально-інструментальні точки чергувалися з дальшими гуртовими та сольовими виступами юних танцюристів з Чікаго. Одушевлення та піднесення приносили їхні стилеві костюми, здисциплінованість, реалізація нових танкових задумів, вродливі молоді личка і ціла їхня сценічно-мистецька настанова, що в цілості було справді превеликим і децидуючим вкладом в успіх нашого свята. Ми горді й раді, що кентацькі культурні круги оцінили мистецькі заслуги маестра Цепинського і наш губернатор наділив його почесним громадянством стейту із званням „Полковника Кентакі".

Мабуть найбільш оригінальною та небуденною точкою цьогорічних українських днів в Кентакі був показ жіночої історичної ноші, що її привезли з далекого Ню Йорку наші невтомні союзянки, пані Марія Савчак та Люба Артимишин. Появилася на естраді далекого, чужого міста прадавня наша історія в своїх золотом тканих шатах, сарматсько-візантійських серпанках, боярсько-княжих дальматиках та мантіях, козацьких шовках гордих гетьманш та пишних оксамитах багатих міщанок. Всі оці строї це справжні шедеври української жіночої руки й ума, її творчих задумів та її вміння відтворити давню славу. Цей почин СУА, чи не одна з найбільших його заслуг. Одна літня, високоосвічена дама, вдова по колишньому президентові місцевого університету сказала: „Я щиро радію, що я побачила ці костюми. Вони піднесли мої поняття про ваш народ та його минуле".

На закінчення концертової частини нашого фестивалю проспівав маестро Василь Мельничин, відомий український оперний тенор, пісню про Америку, а 12-літня доня Андріяна справно акомпаніювала батькові до співу.

Маси народу відвідали теж і мистецьку нашу виставку, подивляючи гуцульські різьби й килими, писанки, вишивки, кераміку, тощо. Два відомі наші мистці з Чікаго, артист-маляр С. Плав'юк та скульптор З. Голубець, влаштували виставку своїх творів, чим збагатили й нашу виставку. Знавці художнього мистецтва дуже прихильно висловилися про їхню творчість.

Українські страви розходилися швидким темпом між тисячами відвідувачів. Пізнім вечором в неділю закінчився наш фестиваль, але ще сотки народу стояли перед закритими дверима виставки народного мистецтва, не вспівши її відвідати.

Багато трудів та вкладу праці коштували підготова та переведення нашого свята. Майже всі наші родини, цебто (поазбучно) Бабаки, Гурки, Ґуралі, Дробоцькі, Катеринюки, Мойсієнки, Мельничини, Романчики, Забігайли, Шарі та інші, вклали максимум своїх зусиль, щоб усе було успішним. Всі оті труди справдалися вже хочби одним тим фактом, що приблизно чверть мільйона американців відвідали оці українські дні в Кентакі на протязі останніх трьох років. Преса, радіо та телевізія визнали наші фестивалі за найбільш вдалі, масові, змістовні — в порівнянні з іншими етнічними групами.

На цьому місці наша громада в Кентакі складає найщирішу подяку всім мистецьким ансамблям та особам, що своєю участю та трудами причинилася до нашого успіху. Це вони творять, зберігають та збагачують українську культуру і без них існування нашої української діяспори було б дуже коротке. Спасибі Вам!

УЧАСТЬ АНҐОЛІ В КОНФЕРЕНЦІЇ КОМЕКОН

Берлін, Східня Німеччина. — Ройтер інформує, що Анґоля, яка за допомогою совєтської зброї і кубинських військових частин перетворилася в совєтського сателіта в Африці, братиме участь в конференції совєтського економічного бльоку КОМЕКОН, до якого належать, крім Совєтського Союзу, також усі сателітні держави Східньої Европи і Куба. Східньо-німецька пресова агенція повідомила, що анґольська делеґація буде на тій конференції в ролі спостерігача. Анґоля, як відомо багата в мінерали, головно розпоряджає великими покладами нафти і діямантів, і тому вона викликає велике заінтересування східнього бльоку. Конференція, у якій братимуть участь прем'єр-міністри, розпочалася в середу, 7-го липня ц. р. До Східнього Берліну прибули вже Алексій Косиґін і прем'єри урядів Мадярщини, Румунії, та інших країн. Прибули також делеґації Ляосу і В'єтнаму.

У ВІННІПЕҐУ ВШАНОВАНО...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

дальше старатися, щоб наша Помісна Українська Католицька Церква, зі своїми Митрополіями і Єпархіями, була об'єднана під проводом свого Патріярха, визнаного Вселенською Церквою.

Дуже багато вірних прийняло св. Причастя. Помітне враження зробив чин освячення, яке довершили наші Владики спільно з римо-католицькими.

Тієї самої неділі, 27-го червня, відбувся в одному з найкращих готелів „Форт Ґеррі, ювілейний бенкет в пошану Митрополита-Ювілята з нагоди 25-річчя його єпископського свячення. Приявних було понад 500 осіб. Програмою проводив І. Новосад, голова Всеканадської Централі Українців Католиків. Митрополит С. Коціско з Піттсбурґу поблагословив трапезу і провів молитву.

Студентський хор „Тирса" при катедрі свв. Володимира і Ольги виконав концертову програму. Слід згадати, що цей катедральний мішаний хор, який нараховує 80 співаків, їздив минулого року до Европи, мав виступ у Римі в часі „Українських Днів" та співав св. Літургію в Соборі св. Софії.

Господар бенкету відчитав ряд привітальних телеграм від високих церковних і світських достойників з Канади, ЗСА і з Европи, включно з ґратуляційно - привітальним листом від УНС та його католицького членства, за підписом гол. предсідника Йосипа Лисогора. Головну промову виголосив єпископ з Едмонтону Ніль Саварин, ЧСВВ, а в імені Владик ЗСА привітання зложив єпископ з Чікаго, Владика Я. Габро.

В імені Української Греко-Православної Церкви в Канаді прекрасне привітальне слово виголосив Митрополит цієї Церкви, Владика Андрій Митюк. Коли обидва митрополити обох наших Церков обнялися і поцілувалися, цей чин приязни і християнської любови приявні привітали довготривалими оплесками.

В імені прем'єра Манітоби Е. Шраєра і його уряду зложив привітання, гарною українською мовою, міністер манітобського уряду Богдан Ганущак, а в імені всіх наших організацій та в імені президії Комітету Українців Канади, висловив привіт адвокат д-р Сергій Радчук, президент КУК.

Митрополит-Ювілят Максим Германюк у своїм заключнім слові між іншим ясно підчеркнув і виразно заявив, що він завжди працював і дальше працюватиме для добра Української Церкви та Українського Народу: „Я завжди змагався за належні нам суверенні права для нашої Помісної Української Католицької Церкви і буду дальше змагатися, хоча б я мав лишитися сам, так довго, доки Український Патріярхат не буде признаний Вселенською Церквою" — сказав Митрополит-Ювілят.

Весь чистий прибуток з цього великого торжества-бенкету Діловий комітет призначив на будову Митрополичої консисторії, в якім знайде просторе і вигідне приміщення бібліотека та архів манітобської Архиєпархії.

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

(Автор рецензії дальше оспорює і опрокидує ряд критичних тверджень автора відносно „Свободи" і її головного редактора. Із зрозумілих причин цю частину рецензії пропускаємо, очевидно за згодою її автора. Редакція).

Ми не можемо порушувати всіх справ, про які маємо інший погляд, але хочемо згадати про деякі „хиби і недоліки", які передбачає і сам автор.

М. Островерха пише в своїй автобіографії, що він їздив до Риму студіювати спів на стипендію Єпископа Хомишина, бо Митрополит Шептицький відмовив йому стипендії.

Гадаємо, що автор неслушно називає книжку Степана Ріпецького із „запахом сектанства", хоч в ній є критичні завваги про тодішній наш провід у Відні. Маю на думці працю „Українське Січове стрілецтво". Там є соборність, а не сектанство.

Віктор Домонтович - Петров вже не живе, він помер в Україні, втікши туди як еміґрант із Німеччини, хоч деякі довго не хотіли вірити, що його не вбили бандерівці, і що він служив комуністам.

Згаданий на 408 ст. „студент політехніки" не був „Мирославом Чопівським", тільки Чаповським.

На 497 ст. автор пише, що „Республіканська партія різкіше ставиться супроти Москви", як демократи. Сучасність заперечує це твердження; автор є членом тієї партії і її хвалить.

Автор був головою „Клюбу Круглого стола" і йому не мило признатися, що його надули ті, які були його втягнули до цього Клюбу.

Згаданий на 571 ст. Стецик називається Степан, а не О.

Можна гадати, що генерал Сікорський не був „найвидатнішим пілсудчиком", бож не всі леґіоністи були пілсудчиками.

Кедрин боронив колись „контактників". Тепер їх нема, бо комуністи не потребують вже контактів, яких свого часу використовували на доказ, що і еміґрація їх підтримує.

Автор аж двічі заявляє, що його книжка має пригадувати старшим людям пережите ними, а молодшим має дати жменю інформацій; і „одним і другим дати матеріял для призадуми". Автор не писав на те, щоб комусь його книжка подобалася. Але він повинен був подбати, щоб в його книжці було більше об'єктивности.

Його суб'єктивність, до якої він сам признається, може спричинити те, що „Життя - події - люди" буде дуже популярною книжкою, бо в ній нема об'єктивної правди, тільки суб'єктивні погляди автора, який своїми очима подає нам історію від 1918-го року аж досі.

Можна сподіватися, що книжку Кедрина спопуляризують різні автори, які будуть реаґувати на те, що про їхні організації ,або і про них, Кедрин написав у своїх споминах і коментарях.

Нас автор дуже похвалив, гадаємо, що він не змінить своєї думки про нас, бо і ми не змінилися від тоді, як разом працювали.

КОМІТЕТ ДРОГОБИЧЧИНИ ХОЧЕ ДОПОМОГТИ У ВИДАННІ НОВОЇ КНИЖКИ Д-РА Л. ЛУЦЕВА

Центральний Комітет Дрогобиччини, що його очолює інж. Володимир Осередчук, крім того, що видав збірник „ДРОГОБИЧЧИНА — ЗЕМЛЯ ІВАНА ФРАНКА" та збирає матеріяли до видання доповнення до збірника, рішив на одному із своїх засідань допомогти у виданні нової книжки

д-ра Луки Луцева п. з.

„ЛІТЕРАТУРА І ЖИТТЯ"

Шукаючи різних способів, які в нашій сучасній дійсності показалися нездійснимими, управа Центрального Комітету Дрогобиччини, рішила звернутися до своїх земляків і до всіх прихильників писань д-ра Л. Луцева з проханням, щоб вони стали передплатниками й висилали замовлення на його книжку.

Д-р Лука Луців, уродженець Дрогобиччини, головний редактор збірника „Дрогобиччина — земля Івана Франка", видав дотепер книжки про о. Маркіяна Шашкевича, Ольгу Кобилянську, Тараса Шевченка, Івана Франка й Василя Стефаника.

В новій книжці будуть надруковані статті й рецензії про різних письменників, поетів та науковців, що були колись друковані в журналах і газетах, як „Літературно-Науковий Вістник", „Вісник", „Краківські вісті", „Неділя", „Свобода" та інші.

Запланована й приготована до друку книжка буде мати понад 400 сторінок. У передплаті вона коштує $15, а пізніше буде коштувати дорожче.

Щоб уможливити д-рові Л. Луцеву приспішити видання книжки „Література і життя", управа Центрального Комітету Дрогобиччини просить земляків, а також не-земляків, а в тому прихильників книжок, статтей та рецензій д-ра Л. Луцева, замовляти видану книжку в ціні по 15 долярів і посилати гроші на адресу:

MR. NICHOLAS KURCZAK
1805 FRANKLIN AVE.
EAST MEADOW, N.Y., 11554
U.S.A.

Д-р Л. Луців своєю літературною і науковою діяльністю заслужив собі на те, щоб йому допомогти у виданні книжки „Література і життя". Дрогобичани і не-дрогобичани! Своїми замовленнями допоможіть разом з управою Центрального Комітету Дрогобиччини у виданні корисної й потрібної книжки!

Про це всіх просить і своїх земляків до цього закликає управа Центрального Комітету Дрогобиччини!

Інж. В. Осередчук — голова
21 COLLINS STREET
CRANFORD, N.J., 07016
U.S.A.

Микола Курчак — секретар
1805 FRANKLIN AVE.
EAST MEADOW, N.Y., 11554
U.S.A.

Ділимося сумною вісткою
з Українським Громадянством,
що 27-го червня 1976 р. відійшов у Вічність
в Києві, Україна на 80-му році життя

сл. п. Мистець-Професор

ВАСИЛЬ КАСІЯН

Горем прибиті:
донька — ОКСАНА
внучка — ОЛЕНКА
сестри — МАРІЯ, АННА, ОЛЕНКА в Україні
брат — ІВАН з родиною в Канаді
родич — СТЕПАН КАСІЯН в Англії
приятелі — СТЕПАН КАСІЯН з родиною в США

Замість квітів на могилу

св. п. Романа Купчинського

співця Стрілецької Слави
на Фонд видання Його пісень зложили:

Зенон Б. ШЕПАРОВИЧ	$25.00
Володимир ОНИШКЕВИЧ	10.00

Щира подяка за пожертви.
ЧЕРВОНА КАЛИНА
P.O. Box 507 Church Street Sta., New York, N.Y. 10008

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.

МИХАЙЛА ЖУКА

довголітнього секретаря 70-го Відділу УНСоюзу, Товариства Поступовий Клюб в Джерзі Сити та колишнього підстаршини Української Повстанської Армії буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в середу, 14-го липня 1976 р.

о год. 8-ій ранком

в церкві — шкільній Авдиторії
СВ. АП. ПЕТРА і ПАВЛА в ДЖЕРЗІ СИТІ
УПРАВА 70-го ВІДДІЛУ УНСОЮЗУ
Т-ва ПОСТУПОВИЙ КЛЮБ

В СОРОКОВИЙ СУМНИЙ І БОЛЮЧИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

моєї Найдорожчої і ніколи Незабутньої Дружини і земного Ангела Хоронителя

бл. п.

Д-р МАРІЇ САВКИ

з дому

ШОПЕЙ

довголітнього Професора латинської й англійської мови в Середній Школі в Олифанті, Па. і Виховавельки молоді, яка упокоїлась в Бозі у шпиталі „Мерсі Госпітал" в Скрентоні, Па. в середу вранці, дня 2-го червня 1976 Б. р., будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ З ПАНАХИДАМИ

в НЕДІЛЮ, 11-го ЛИПНЯ 1976 Б. р.

в слідуючих Церквах:

1. Українська Греко-Католицька Церква св. Кирила і Методія в Олифанті. В 12 год. в полудне Св. Літургію відслужить Всесвітліший Крилошанин о. Д-р Степан Гриньох. До Церкви прийдуть: Уряд міста, Учительський Збір в числі 100 осіб, під проводом Директорів: Д-ра Івана Метренка і Томи Ф. Мек Донелла, Родина, Парохіяни, Приятелі і Знайомі й Сусіди Покійної.
2. Римо-Католицька Катедра Св. Патрика в Скрентоні, де Покійна одержала диплом студій з філософії з рук тодішнього Єпископа О'Гари.
3. Церква Св. Володимира в Скрентоні. Св. Літургію відслужить Впр. о. Декан В. Іжак.
4. Церква Св. Архистратига Михаїла в Скрентоні, Св. Літургію відслужить Впр. Прот. Нестор Коваль.
5. Церква Св. Миколая в Скрентоні, в якій Св. Літургію відслужить Впр. о. Прот. Іван Долгий.
6. Церква Св. Петра й Павла в Симпсоні, Па., де служитиме Св. Літургію Всеч. о. Омелян Наконечний.
7. Церква Св. Петра і Павла у Фриленді, Па., де Св. Літургію відслужить Всесвітл. о. Протопресвітер Іларіон Вороблевський.
8. Церква Господнього Вознесення в Кліфтоні, Н. Дж. Св. Літургію служитиме Всесвітл. о. Протопресвітер Теодор Форостій.
9. Катедра Св. Князя Володимира в Чікаго, Ілл., де Св. Літургію відслужить Всесвітл. о. Протопресвітер Федір Білецький.
10. Церква Св. Андрія Первозванного в Лос Анджелес Св. Літургію відслужить Митрофорний Протоієрей Степан Голутяк.
11. Церква Св. Михаїла в Юніондейл, Лонґ Айленд, де Св. Літургію відслужить Всесвітл. о. Протопресвітер Д-р Семен Гаюк.
12. Українська Православна Катедра Св. Андрія Первозванного Церкви-Пам'ятника в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж., на цвинтарі-Пантеоні, якої спочила вічним сном Покійна в суботу, 5 червня 1976 Б. р. й яку похоронили Всесвітл. о. Протопресвітер Федот Шпаченко, Впр. о. прот. Істочин і о. Діякон Анатолій Ситник. Св. Літургію служитиме Всесвітл. о. Протопресвітер Павло Фалько.

На Сорокоусти в Церкві Св. Кирила й Методія в Олифанті жертвували П-во Микола Чомко.

Прошу про участь в Св. Богослуженнях і про Св. Молитви за спокій Душі Покійної!

Замість квітів на Могилу Покійної, дуже прошу складати пожертви на Українську Православну Духовну Семінарію в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж., на Парохіяльну Українську Греко-Католицьку Школу в Олифанті, 135 River St., Olyphant, Pa. 18447 й на Українські студії в Гарвардському університеті.

„Спи, Марійко, спи!
Про долю, волю 200-ліття сни!
Про долю, волю Вітчини,
Чи ж можуть бути кращі сни?"

о. Мітрат ДМИТРО САВКА, муж

428 N. Willow Ave., Olyphant, Pa. 18447

1-ша Українська Спортова Школа УСВТ „Чорноморська Січ" приймає аплікантів

Напливають численні аплікації від кандидатів до 1-шої Української Спортової Школи „Ч. Січі", що в цьому році відбудеться на протязі 3-ох тижнів на оселі Українського Робітничого Союзу „Верховина" в Ґлен Спей, Н. Й., в часі від 1-го до 21-го серпня.

З досі одержаних численних листів від батьків дітей кандидатів до Спортової Школи з різних міст Америки, поза діловим замовленням шкільних аплікацій, ці батьки пишуть теплі слова признання на адресу спортових діячів УСВТ „Ч. Січ", що створили і ведуть цю надзвичайно корисну в нашій дійсності виховну інституцію, яка вже здобула собі як в українських, так і американських спортових колах ім'я зразкової. Про 1-шу Українську Спортову Школу „Ч. Січ" в останніх роках дуже прихильно висловлювався на сторінках української і американської преси ряд визначних українських суспільно-громадських діячів і українських та американських спортових журналістів з таких міст, як: Детройт, Клівленд, Філядельфія, Рочестер, Ню Гейвен, Чікаґо і ін. Майже всі зацікавлені батьки і згадані діячі та журналісти вповні згідні з Проводом УСВТ „Ч. Січ", що спорт української молоді в ЗСА конечний. Спорт і фізична культура дуже важливий інструмент для підготови дітей до активного творчого життя.

За допомогою відомих засобів фізичної культури і спорту в сучасності надається можливість забезпечити правильний розвиток як функцій тіла, так і психічних можливостей людини. Цей вплив відчувають мільйони дітей і підлітків в тих країнах, які за допомогою вчителів під час систематичних занять і тренувань набувають сили та витривалости, енергії та оптимізму, краси і здоров'я. Фізична культура і спорт, зокрема серед молоді, має в собі багато більше цінних прикмет, і тому зацікавлення в ньому свідомого суспільства в загальному є очевидним і беззастережним.

Треба признати, що завдяки вже згадуваному прихильному ставленні до Спортової Школи „Ч. Січ" батьків і діячів та окремих організацій, а головно УРСоюзу та Кредитівки-Самопомочі в Нюарку, які по своїх можливостях допомагають фінансово, Спортова Школа „Ч. Січ" залишається не тільки зразковою, але, порівнюючи з подібними американськими школами, наполовину дешевшою, що у великій мірі улегшує післати до Спортової Школи „Ч. Січі" своїх дітей тим батькам, які мають фінансові труднощі. Це вдається 1-ій Спортовій Школі „Ч. Січ" теж завдяки тому, що майже усі члени Управи Школи, інструктори і опікуни виконують свою важку працю з патріотичного обов'язку, дістаючи тільки звороти своїх фінансових коштів.

Цьогорічні спортові ділянки і інструкторський склад

Згідно інформацій Управи 1-ої Спортової Школи „Ч. Січі" в цьогорічних програмах вишколу учасники (ці) братимуть участь в таких ділянках спорту: копаного м'яча, відбиванки, плавання, тенісу, легкої атлетики і кошиківки.

Саме тепер Управа школи якраз закінчує вибір першорядних інструкторів, які зголосилися до праці. Обов'язки директора, як і в попередніх успішних роках виконуватиме відомий фахівець фізичного виховання, один із чолових українських тренерів копаного м'яча Євген Чижович. Між інструкторами копаного м'яча знаходимо ряд відомих фахівців: Михайла Ногу, Ігоря Жилу з Клівленду і особливо чільного тренера Ігоря Чупенка. Ігор Чупенко — це професійний учитель фізичного виховання і тренер копаного м'яча, який недавно прибув з України з Дніпропетровська, де працював на цьому пості в клюбі „Дніпро".

Працю головного інструктора відбиванки перейняв д-р Тарас Гунчак, відомий наш молодий науковець, професор історії у Ратгерському університеті, який вміло і успішно поєднує свою професійну працю із тією важливою ділянкою, якою є фізична культура і спорт. Під його наглядом працюватимуть визначні інструктори, найчільніші українські відбиванкарі в Східніх ЗСА, одним з яких є вихованець „Ч. Січі" Нестор Паславський. З цих інструкторів, що їх вже прийнято до окремих ділянок спортового вишколу, знаходимо ще такі відомі прізвища: Богдан Сірий, Андрій Слиж, М. Павлічко, М. Дахнівський. Ю. Бакун, І. Костецький. О. Гнатюк і ряд інших.

Ряд фахових і досвідчених фахівців працюватимуть в адміністрації Школи і опікунами.

Добірний склад інструкторів, адміністрації, опікунів, покращення програми вишколу, цікаві спортові і розвагові фільми, дружні зустрічі з українськими учасниками спортових таборів інших молодечих організацій є запорукою, що цьогорічна Спортова Школа „Ч. Січ" пройде з черговим успіхом.

О. Твардовський

Повідомлення Адміністрації

З уваги на те, що в днях від 26-го ЛИПНЯ до 7-го СЕРПНЯ, включно, „Свобода" НЕ БУДЕ ПОЯВЛЯТИСЯ — проситься всіх, хто мав би на цей час якісь оголошення, надіслати їх до публікації перед тією ДВОТИЖНЕВОЮ перервою.

Документ бурхливої доби

Серед народів поява та публікація важливіших книжок має в пресі першосторінкову вагу, та широкий розголос іншими засобами масової інформації.

До таких книжок, поява яких заслуговує на окрему увагу, належить опублікована у В-ві Юліяна Середяка в Буенос Айресі 261 сторінкова книжка Харитона Довгалюка, повість „Соколова дочка". На таку увагу заслуговує ця книжка в однаковій мірі своїм змістом, як і її автором — „людиною пера".

На зміст книжки „Соколова дочка" склалися вступне слово, в якім д-р Іван Кмета Ічнявський подав коротку біографію та літературну діяльність автора. Поштовхом написання повісти „Соколова дочка" стали тривожні події в суспільному житті людства як розрив між двома поколіннями, занепад моралі серед молоді, втеча дітей здому, масове вживання наркотиків, постання різних антиморальних течій серед молоді як гіппі, що домагаються ліквідації всіх законів так людських, як і божеських. Героїня повісти Катерина Сокіл також залишила рідну хату і зазнала страждань серед гіппі.

В повісті образно подано батька Катерини Марка, який багато пережив, а саме: був у Сибірі на засланні, був на фронті, написав спогади про своє життя, а коли довідався, що дочка повернулася додому — рукопис спалив. Автор знайомить читача з уривками тих спогадів, там показує епізоди, з яких можна зробити висновок: якщо душу не опанує диявольська сила, то навіть в умовах каторжного життя людина залишається людиною. Маркова Любов з Орисею в Сибірі це вияв високої моралі, яку автор протиставив аморальним вчинкам сучасної людини типу гіппі.

Без уваги на те, що скажуть рецензенти, як без уваги на те, чи ця книжка кому подобається чи ні, її появу можна привітати. Це не тільки тому, що вона своїм змістом охоплює розповідь активного очевидця і бистрого спостерігача життя сучасної молоді в тому числі й української, але й тому, що мемуаристика справжнього мемуаристи, до якої належить коментована книжка Харитона Довгалюка „Соколова дочка", має велику вартість для насвітлення подій та людей, до яких відноситься. Мемуаристика Харитона Довгалюка має атрибути високої фаховости, а повість „Соколова дочка", це цінний вклад в українську літературу.

З таких і подібних міркувань, та підходячи до справи суто об'єктивно, книжку „Соколову дочку" Харитона Довгалюка можна тільки привітати, вона є вартісним документом тієї великої і бурхливої нашої доби.

Д-р Лев Рубінґер

ПОСУХА У ФРАНЦІЇ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

в Атлантійському Союзі, завдань збройних сил тощо.

Годі вгадувати майбутнє, але осінь, коли люди витратились на вакації, завжди сприяє піднесенню соціяльних вимог. Чи зменшення безробіття зрівноважить ріст цін — ось основне питання. Це питання поширюється на згадану вже проблему інфляції та компетитивности французьких виробів на міжнародних ринках: коли експорт впаде, то ріст продукції зупиниться, що не дасть змоги ліквідувати чи бодай зменшувати безробіття.

І тут гратиме ролю загальне наставлення населення. Адже при непевних перспективах жаден підприємець не буде набирати нових робітників. Тим більше при наявних законах, які утруднюють звільнення з праці. З другого боку: робітники, отримуючи в деяких випадках, як безробітні, 90% платні, не спішаться на працю. Воліють тих 10% доробити „на чорно", що зменшує податок.

У цьому відношенні уряд вже починає пропаґанду й збільшує контролю. Важко сказати, що важливіше: контроля чи пропаґанда? — Бо є ще й таке явище, що має важливий психологічний ефект:

У багатьох підприємствах, у зв'язку з кризою, зменшено години праці. Замість 40 годин тижнево, працюють 32. Але... в рамах соціяльних вигід, робітник дістає платню за 36 годин. Коли тепер підприємство збільшує продукцію і переводить робітників на 40 годин, то різниця в годинах праці є 8 годин, а платні тільки 4! Ясно, що робітник схильний бути невдоволеним. Це другий бік медалі соціяльних здобутків...

Як бачимо, проблеми не першорядної ваги. І від посухи у Франції, як і взагалі в Европі, що так же страждає від браку дощів, голоду не буде. Італія показала, що й кардинальних змін годі чекати швидко. У Франції муніципальні вибори в кількох місцевостях дали перемогу противникам лівиці. Тому всі думають про вакації, а не про глибші політичні проблеми. Ховання голови в пісок? — Скорше в тінь, що виправдане спекою.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 10-го ЛИПНЯ 1976 р.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 371 Відд. о год. 7 веч. в залі УНДому в Ірвінґтоні. Проситься чл. вирвіняти залеглі вкладки. — Стефанія Стеців, гол., Вол. Шпирка, заст. гол., Леся Назарук, кас., Ю. Варанюк, фін. секр.

НЕДІЛЯ, 11-го ЛИПНЯ 1976 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори В-ва св. Ів. Хрестителя 76 Відд., о год. 1-ій по пол. в Укр. Кат. Школі при Санфорд і Айві вул. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки та відібрати дивідендові чеки. — В. Боярський, предс., Ю. Демчук, секр., Т. Клебан, кас.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є будучність, в нашій громаді Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу і вільному світі нового свідомого члена!

Розшуки

Розшукую свою родину, яка знаходиться в Америці — Дянетон або Денетон. Я з роду Марчаків Розалія Дмитрівна, з с. Вереги, по чоловікові Терлецька, розшукую своїх братів Павла Марчака Ельковича та Івана Марчака Ельковича, мама їх Анна Марчак. Може хто знає їх, просимо писати на адреси:
Львівська обл.
Старий Самбір, район
Село — Терло
Терлецька Розалія Дмитрівна
або Petrunela Dowhaniuk
2829 W. 12th Street
Cleveland, Ohio 44118

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА"

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ за академії, посмертні згадки, розшуки, подяки	$ 3.00
1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ за приватні концерти, бизнесові оголошення (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.)	5.00

ОГОЛОШЕННЯ НА 8 ШПАЛЬТ, без огляду на їх зміст по 5.00 дол. за кожний інч.

Якщо до оголошення включається знимку — виготовлення кліше з неї коштуватиме додатково:

ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на одну шпальту	$ 6.75
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на дві шпальти	8.50
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на три шпальти	10.00

ОГОЛОШЕННЯ НА ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО (2 ДНІ ПЕРЕД ПОЯВОЮ) ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО 12-ої ГОДИНИ ДНЯ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ всі організації, установи і поодинокі особи, які довгують за оголошення, що адміністрація буде змушена відкинути чергове оголошення, доки не будуть вирівняні попередні рахунки.

Рівночасно з оголошенням, проситься надсилати НАЛЕЖНУ СУМУ.

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПООДИНОКІ ОСОБИ,

ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖАДНИХ ОГОЛОШЕНЬ

ЯКЩО ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ.

Окремих листів в тій справі не будеться відписувати.